

[Alfred Hansen]

Handelsbanken Bendt Hansens udtalelse. Han har sagt til Børsen, »at man ikke må glemme, at blot 1 pct.s rentefald betyder besparelser på erhvervslivets omkostninger på ca. 400 mill. kr.«

Den nye overvismand, Hans Zeuthen, siger til Politiken den 3. oktober 1978, at der er meget selvmodsige i den rentepolitik, vi fører herhjemme. Det høje danske renteniveau skulle ikke være nødvendigt, når vi samtidig fører en stram valutakurspolitik og rationerer kreditten. Hertil skal jeg sige, at jeg er enig med hr. Zeuthen i denne udtalelse. Hr. Zeuthen siger endvidere, at den høje rente virker som en dobbelt dækning. Det er altså en kolossal sikkerhed, regeringen her lægger op til i sin politik. Man stiler bevidst efter en høj og samfundsskadelig rente, og endvidere fører man en stram valutakurspolitik og rationerer kreditten.

Jeg vil gerne spørge, om ministeren er enig i de udtalelser, som jeg her har citeret. Jeg vil gerne henvise til en dansk erhvervsmand, nemlig direktør Peter Bennedsen fra Dørfabrikken Jutlandia i Sdr. Felding, som den 5. januar 1979, i en TV-udsendelse svarede på følgende spørgsmål fra speakeren: »Hæmmer lønniveauet konkurrenceevnen?« Direktør Peter Bennedsen svarede:

»Det er min fuldstændig faste overbevisning, at vi på ingen måde har problemer med at konkurrere med nogen virksomhed, hverken her eller i udlandet, på grund af lønnen. Men jeg ved, at enhver virksomhed, som ville blive etableret i et andet land, af det her format« – i parentes bemærket: med 250 ansatte – »den ville have en renteudgift på under det halve af det, vi har, og det vil igen betyde, hvis vi kobler det over til lønnen igen, at kunne vi køre på et renteniveau, der var som renteniveauet i udlandet, så ville det ikke betyde noget som helst, om vi de næste par år skulle betale en halv snes procent mere i løn.«

Vi ved endnu ikke, om regeringen vil gribe ind i de kommende overenskomstforhandlinger. Man gjorde det sidste gang, og ved sidste overenskomstafslutning var kravet fra regeringen – det var ganske vist ikke den samme, men det var stort set den samme politik, der blev ført; skulle man endelig vurdere en drejning, så ligner den måske nok mere Poul Hartlings tidligere politik, end den ligner den politik, som man kunne forvente af

socialdemokratiet – højst 6 pct.s lønstigning pr. år og en garanteret mindsteløn på 29 kr. pr. time. På samme tidspunkt blev det konstateret, at renteudgiften for en nyetableret arbejdsplads var 32 kr. pr. time, altså mere end det, som var den garanterede mindsteløn.

Den høje rente rammer mange andre end erhvervslivet, den rammer også boligbyggeriet. Her kan nævnes, at hvis vi f. eks. tager det almennyttige byggeri, som blev fuldført i 1977, så vil huslejen for en 80 m² lejlighed være 2.916 kr. pr. måned. Heraf går 2.415 kr. til rentebetaling, hvilket svarer til 83 pct. af de samlede boligudgifter.

Jeg vil gerne føre bevis for, at den danske rente er uforholdsmæssig stor. En oversigt over renten i 3 lande, nemlig Norge, Frankrig og Danmark, ser ud som følger:

I 1975 havde Norge en rentesats på 7,29 pct., Frankrig havde på samme tidspunkt 11,45 pct. og Danmark 12,72 pct. – Nu kan det være svært at holde styr på tal, men jeg skal forsøge at nævne dem i et langsomt tempo, så i hvert fald ordførerne har mulighed for at notere dem ned.

Fra 1975 til 1978 steg renten i Norge fra 7,29 til 8,59 pct., i Frankrig faldt den fra de omtalte 11,45 til 10,84 pct., men i Danmark steg den fra 12,72 til 16,87 pct. Det betyder for de 3 landes vedkommende en stigning, subsidiært et fald. Stigningen i rentesatsen i Norge på de 3 år var 17,8 pct., i Frankrig faldt den med 5,3 pct., men i Danmark steg den med 32,5 pct. Danmark har altså haft den største rentestigning de sidste 3 år. Renteudgiften for hver 100 kr., som en virksomhed bruger, udgør for Norge 6 kr. 50 øre, for Frankrig 6 kr. 90 øre, men for Danmark 10 kr.

Endvidere er lønudgifterne stort set de samme. I hvert fald viser det sig, at Danmark har haft den mindste stigning i lønudgifterne i de sidste 6 år. I Norge steg lønnen i danske kroner fra 23 kr. 70 øre til 53 kr. 10 øre fra 1972 til 1978, en stigning på 124,1 pct., i Frankrig steg den fra 16 til 35, en stigning på 122,5 pct., og i Danmark steg lønnen fra 22,98 til 49,84 kr., en stigning på 116,9 pct.

Når nu man ofte lægger lønningerne for had, så var det måske årsagen, om man lige som skævede til, hvad årsagen til de påståede høje lønninger er. Ja, årsagen er jo bl. a., at skattestigningen har været enormt voldsom